

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

OPĆINSKI SUD U SPLITU

priloga -
neprijem - potpis

18. 05. 2020

osobno-priglasilo: _____
dana _____ R _____
u primj. _____ 88 _____ priloga
prijava _____ RENE.

Broj: Rev-x 1034/2013-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Pr-267/2

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Renate Šantek predsjednice vijeća, Željka Glušića člana vijeća i suca izvjestitelja, Željka Šarića člana vijeća, mr. sc. Igora Periše člana vijeća te Željka Pajalića člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Tončija Jukića iz Splita, Matice Hrvatske 14, kojeg zastupa punomoćnik Silvio Ćurin, odvjetnik u Splitu, protiv prvotuzenika Mirka Šegovića iz Splita, kojeg zastupaju punomoćnici Zoran Mimica i Pero Tolić, odvjetnici u Splitu, drugotuzenika Bačvice plaža d.o.o. Split, Svačićeva 24, kojeg zastupaju punomoćnici Boro Rajić i Tomislav Kasalo, odvjetnici u Splitu te trećetuzenika Grada Splita, kojeg zastupa punomoćnica Ksenija Stanišić-Čutura, dipl.iur., radi naknade štete, odlučujući o revizijama stranaka protiv presude Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gžp-1199/2012 od 29. svibnja 2013., kojom je djelomično potvrđena, a djelomično preinačena presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj P 2-8840/2009 od 30. svibnja 2012., u sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.,

presudio je:

I/ Odbija se, kao djelomično neosnovana, revizija tužitelja protiv presude Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gžp-1199/2012 od 29. svibnja 2013. u dijelu kojim je odbijena njegova žalba i potvrđena presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj P2-8840/2009 od 30. svibnja 2012. u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu 30.000,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama, kao i u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu 70.800,00 kn s kamatama.

II/ Prihvaća se, kao djelomično osnovana, revizija tužitelja i preinačuju se presuda Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gžp-1199/2012 od 29. svibnja 2013. u dijelu kojim je odbijena njegova žalba i potvrđena presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj P2-8840/2009 od 30. svibnja 2012. i presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj P2-8840/2009 od 30. svibnja 2012. u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu 26.457,49 kn s kamatama i sudi:

Nalaže se prvotuzeniku i drugotuzeniku solidarno isplatiti tužitelju 26.457,49 kn sa zateznim kamatama od 30. svibnja 2012. do isplate po stopi koja se određuje uvećanjem za

tri postojna poena prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, sve u roku od 15 dana.

III/ Revizije prvo i drugotuženika odbijaju se kao neosnovane.

IV/ Prihvaća se revizija trećetuženika i preinačuju se presuda Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gžp-1199/2012 od 29. svibnja 2013. u dijelu kojim je u odnosu na trećetuženika odbijanjem njegove žalbe potvrđena presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj P2-8840/2009 od 30. svibnja 2012. i presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj P2-8840/2009 od 30. svibnja 2012. u dijelu kojim je prihvaćen tužbeni zahtjev u odnosu na trećetuženika i sudi:

Odbija se tužbeni zahtjev u odnosu na trećetuženika Grad Split na solidarnu isplatu iznosa od 334.381,11 kn s kamatama, na solidarnu isplatu rente u mjesečnom iznosu od 3.701,61 kn s kamatama te na solidarnu isplatu iznosa od 283.200,00 kn s kamatama, kao i zahtjev tužitelja da mu trećetuženik solidarno s prvotuženikom i drugotuženikom nadoknadi troškove parničnog postupka.

i

riješio je:

Prihvaća se, kao djelomično osnovana, revizija tužitelja te se ukidaju presuda Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gžp-1199/2012 od 29. svibnja 2013. u dijelu kojim je odbijena njegova žalba i potvrđena presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj P2-8840/2009 od 30. svibnja 2012. i presuda Općinskog suda u Splitu poslovni broj P2-8840/2009 od 30. svibnja 2012. u dijelu kojim je u odnosu na prvotuženika i drugotuženika odbijen tužbeni zahtjev za solidarnu isplatu iznosa od 627.961,40 kn s kamatama, za isplatu rente u mjesečnom iznosu od 5.805,99 kn s kamatama te za isplatu iznosa od 346.409,85 kn s kamatama, a ukida se i odluka o troškovima postupka sadržana pod stavkom III. izreke presude Županijskog suda u Splitu poslovni broj Gžp-1199/2012 od 29. svibnja 2013. u odnosu na prvotuženika i drugotuženika, te se predmet u navedenim dijelovima vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom kojom je djelomično prihvaćen tužbeni zahtjev naloženo je tuženicima solidarno isplatiti tužitelju iznos od 334.381,44 kn s pripadajućim zateznim kamatama od 30. svibnja 2012. do isplate, dok je tužbeni zahtjev za iznos od 654.418,90 kn odbijen kao neosnovan (stavak 1. točka I. izreke); naloženo im je i solidarno, po pravomoćnosti prvostupanjske presude, s osnove rente isplaćivati tužitelju mjesečni iznos od 3.701,61 kn, počevši od 31. svibnja 2012. pa ubuduće svakog mjeseca najkasnije do 5-og u mjesecu za tekući mjesec s pripadajućim zateznim kamatama na svaki pojedini mjesečni iznos od 5-og u mjesecu za tekući mjesec pa do isplate, dok je za iznos mjesečne rente od 5.805,99 kn tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan (stavak 1. točka II. izreke); naloženo je tuženicima

solidarno isplatiti tužitelju i iznos od 283.200,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama od 3. lipnja 2005. do isplate, dok je za iznos od 70.800,00 kn i više zatražene kamate tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan (stavak 1. točka III. izreke).

Nadalje, odbijen je tužbeni zahtjev za solidarnu isplatu iznosa od 346.409,85 sa zateznim kamatama od 19. svibnja 2003. do isplate te zahtjev za solidarnu isplatu iznosa od 30.000,00 kn sa zateznim kamatama od podnošenja tužbe do isplate (stavak 2. izreke).

Odlukom o troškovima postupka sadržanoj pod stavkom 3., 4. i 5. izreke naloženo je prvotuženiku nadoknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 387.919,35 kn, drugotuženiku u iznosu od 472.423,54 kn, a trećetuženiku u iznosu od 674.497,25 kn.

Drugostupanjskom presudom potvrđena je presuda suda prvog stupnja u odluci o glavnoj stvari (stavak I. i II. izreke), dok je u odnosu na troškove postupka prvostupanjska presuda preinačena na način da je naloženo prvotuženiku, drugotuženiku i trećetuženiku da tužitelju solidarno nadoknade parnične troškove u iznosu od 182.838,14 kn, dok je u preostalom dijelu (za iznos od 1.352.002,00 kn) odbijen zahtjev tužitelja za nadoknadom parničnih troškova (stavak II. izreke).

Protiv drugostupanjske presude, u dijelu kojim je odbijena njegova žalba kao i u dijelu kojim je preinačena odluka o troškovima postupka, tužitelj je podnio reviziju iz članka 382. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – odluka USRH, 84/08, 96/08 – odluka USRH, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 28/13 - dalje: ZPP) zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud drugostupanjsku presudu u pobijanom dijelu preinači, a podredno da u pobijanom dijelu ukine obje nižestupanjske presude i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Protiv drugostupanjske presude, u dijelu kojim je odbijena njihova žalba, reviziju su podnijela i sva tri tuženika zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Prvotuženik predlaže drugostupanjsku presudu u pobijanom dijelu ukinuti i predmet vratiti tom sudu na ponovno odlučivanje, drugotuženik predlaže obje nižestupanjske presude u pobijanom dijelu preinačiti, a podredno ukinuti i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, dok trećetuženik predlaže drugostupanjsku presudu ukinuti i predmet vratiti sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje, a podredno pobijanu presudu preinačiti odbijanjem tužbenog zahtjeva u odnosu na njega u cijelosti.

Tužitelj je odgovorio na reviziju prvo i trećetuženika, s prijedlogom da se obje revizije odbiju kao neosnovane, dok na reviziju drugotuženika nije odgovorio.

Tuženici nisu odgovorili na reviziju tužitelja.

Revizija tužitelja je djelomično osnovana.

Revizija trećetuženika je osnovana, dok su revizije prvo i drugotuženika neosnovane.

Predmet spora je zahtjev za naknadu štete (medicinska i nemedicinska tuđa pomoć i njega, trošak medicinskih pomagala, trošak preseljenja i adaptacije stana zbog posebnih

uvjeta, trošak operacije u Koreji te trošak puta i pratnje za vrijeme liječenja u Koreji) koju je tužitelj pretrpio 18. kolovoza 2002. u Splitu na plaži Bačvice, koristeći vodeni trampolin, kada je pri iznenadnom proklizavanju naglavce s trampolina, padom u more, pa potom udarom o dno zadobio po život opasne ozljede koje su mu prouzročile trajni i potpuni invaliditet u omjeru od 100%.

Napominje se da je o zahtjevu za naknadu nematerijalne štete (za pretrpljene fizičke boli, strah, duševne boli zbog smanjenja životnih aktivnosti i naruženosti) te o dijelu zahtjeva za naknadu materijalne štete (troškovi liječenja u iznosu od 2.603,02 kn) odlučeno još presudom suda prvog stupnja od 7. listopada 2008. i njezinom dopunom od 10. studenoga 2008., koja je u tom dijelu potvrđena presudom suda drugog stupnja od 3. rujna 2009.

Obje navedene nižestupanjske presude su, povodom revizije stranaka, bile predmet preispitivanja ovog suda, koji je u svojoj odluci poslovni broj Rev-513/10-2 od 30. listopada 2013., preispitivao i odluku o pasivnoj legitimaciji tuženika i njihovoj odgovornosti i suodgovornosti tužitelja nastanku štete, kao i o visini nematerijalne štete.

Utvrđeno je tako u prethodnom postupku da prvotuženik za nastanak ovog štetnog događaja odgovara kao imatelj opasne stvari, odnosno njezin vlasnik po objektivnom kriteriju, na temelju članka 174. stavak 1. i članka 154. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01 – dalje: ZOO), s obzirom na prethodno utvrđenje da vodeni trampolin postavljen u preplitkom moru zbog svoje namjene, osobina, položaja i mjesta postavljanja u okolnostima konkretnog slučaja predstavlja povećnu opasnost za korisnike, odnosno opasnu stvar (članak 173. ZOO).

Odgovornost drugotuženika zasniva se na presumiranoj krivnji u smislu odredbe članka 154. stavak 1. ZOO, jer je isti, kao potkoncesionar, izabrao i odredio neprimjerenu i nepogodnu mikrolokaciju u površini od 70 m² za odvijanje rekreacijskog sadržaja, gdje je od strane prvotuženika postavljen i za vodeno dno pričvršćen zračni jastuk.

Pritom je zaključeno da prvo i drugotuženik odgovaraju tužitelju solidarno, na temelju članka 206. stavak 1. ZOO, budući da su oba ova tuženika, zbog prethodno opisanog ponašanja, zajedno uzrokovali tužitelju štetu, odnosno šteta koju je tužitelj pretrpio rezultat je njihovog zajedničkog postupanja. To neovisno o tome što oni odgovaraju po različitim kriterijima odgovornosti (prvotuženik objektivno, a drugotuženik po kriteriju subjektivne odgovornosti, odnosno presumirane krivnje).

Međutim, utvrđeno je da je i sam tužitelj, kao oštećenik, pridonio nastanku štete u omjeru od 20%, s obzirom na utvrđenje da je ležeći potbuške zračni jastuk odnosno trampolin koristio protivno njegovoj svrsi i namjeni te sa nedovoljnom pažnjom.

U odnosu na trećetuženika zaključeno je da šteta koju je tužitelj pretrpio nije nastala iz gospodarskog korištenja koncesije prema drugoj ugovornoj strani da bi bio odgovoran prema članku 5. Ugovora o koncesiji na pomorskom dobru (jer je tom odredbom trećetuženik prema koncedentu preuzeo obvezu odgovornosti za štetu nastalu isključivo uslijed gospodarskog korištenja koncesije), a niti je šteta nastala iz ugovora kojim je ovaj tuženik na drugotuženika prenio pravo potkoncesije gospodarskog korištenja na pomorskom dobru „Uvala Bačvice“, već je utvrđeno da je sporna šteta nastala kao posljedica propusta u izboru mikrolokacije na

morskoj obali prema Ugovoru broj 6/02 od 15. svibnja 2002., kojim je drugotuženik kao potkoncesionar ustupio prvotuženiku pravo korištenja pomorskog dobra od 70 m2, a u čemu trećetuženik nije sudjelovao.

Stoga, bez obzira na to što je trećetuženik u vrijeme nastanka štetnog događaja bio ovlaštenik koncesije, na njegovoj strani nisu ostvarene propisane pravne pretpostavke odgovornosti za štetu koju je tužitelj pretrpio, jer između te okolnosti i nastale štete nema pravno relevantne uzročne veze.

Prema odredbi članka 392.a stavak 1. ZPP, ovaj je sud pobijanu presudu ispitao samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i samo u granicama razloga određeno navedenih u reviziji stranaka.

U odnosu na reviziju tužitelja:

U postupku koji je prethodio reviziji nije počinjena bitna povreda odredba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP, jer pobijana presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati.

Naime, tužitelj smatra da je proturječan sadržaju spisa zaključak suda prvog stupnja (koji je, pozivom na odredbu članka 375. stavak 5. ZPP, prihvatio i sud drugog stupnja) o prihvaćanju knjigovodstveno financijskog nalaza i mišljenja sudskog vještaka Matije Trogrlić, između ostalog, i zbog činjenice što stranke nisu imale primjedbi na njegov nalaz i mišljenje. Naime, tužitelj ukazuje da je podneskom od 28. ožujka 2012. prigovorio nalazu i mišljenju na način da je prigovorio načinu obračuna satnice nemedicinske tuđe pomoći i njege, uz koji podnesak je dostavio i sudsku praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske prema kojoj se takva satnica ne smije obračunavati prema plaći NKV radnika.

Međutim, ukazujući na tu činjenicu, tužitelj ispušta iz vida da je na zapisniku od 15. svibnja 2012. povukao prigovor na nalaz i mišljenje vještaka, pa nije nejasno niti proturječno sadržaju spisa utvrđenje prvostupanjskog suda kako stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka.

Odlučujući o visini zahtjeva za naknadu nemedicinske tuđe pomoći i njege, kako one dospjele u razdoblju od 5. svibnja 2003. do 31. svibnja 2012., tako i rentnog zahtjeva za buduće razdoblje (sve dok za to bude postojala potreba), nižestupanjski su sudovi, kao kriterij visine tog zahtjeva, uzeli neto zaradu prosječne satnice NKV radnika u Republici Hrvatskoj.

Osnovano tužitelj prigovara načinu obračuna ovog vida štete.

Naime, prema već prihvaćenom shvaćanju ovog suda i ustaljenoj praksi, naknada materijalne štete s osnova troškova tuđe pomoći i njege utvrđuje se u nominalnom iznosu tih troškova u vrijeme njihova nastanka, odnosno u vrijeme pružanja usluge, s time da u situaciji o kakvoj je ovdje riječ, kada tužitelj nije imao novčanih izdataka za tu pomoć i njegovu (obzirom da mu je pružana po članovima obitelji; u spisu nema podataka da je za tu pomoć plaćao trećoj osobi), tužitelju pripada pravo na naknadu u visini koju bi u vrijeme pružanja usluge bio platio da je osoba koja je pružala usluge tuđe pomoći tu naknadu zahtijevala, i to

prema neto zaradi osobe koja bi bila pružala takvu uslugu u mjestu u kojem je tuda pomoć i njega pružana.

Dakle, za utvrđenje visine tog zahtjeva, bilo je potrebno utvrditi neto cijenu sata tuđe pomoći i njege koju pruža osoba koja se takvom uslugom bavi u mjestu tužiteljevog prebivališta (grad Split). Ako u mjestu prebivališta tužitelja ima više osoba koje pružaju uslugu, tada treba utvrditi prosječnu cijenu sata tuđe pomoći i njege koju osobe koje se time bave naplaćuju u sredini u kojoj tužitelj živi.

Spisu prileže podatci o cijeni sata pružanja nemedicinskih usluga na području Grada Splita, u koje je sud prvog stupnja, prilikom donošenja odluke, izvršio uvid (primjerice usluge pomoći u kući Mimi d.o.o. Split, Kraljevski čisto d.o.o. Split, obrta „Mala lavanda“, servisa za čišćenje „Nilfisk“ i dr.), međutim pri odlučivanju o cijeni sata tuđe pomoći i njege sud se rukovodio isključivo cijenom sata rada NKV radnika, a sve sukladno provedenom knjigovodstveno financijskom vještačenju.

Na taj način, polazeći od pogrešnog pravnog shvaćanja o načinu utvrđenja visine naknade za sat pružanja tuđe pomoći i njege, visina tog zahtjeva (dospjelog iznosa nemedicinske tuđe pomoći i njege te rentnog zahtjeva medicinske i nemedicinske tuđe pomoći i njege za razdoblje nakon 31. svibnja 2012.) nije pravilno utvrđena.

S obzirom da iz sadržaja cijelog spisa (nalaz i mišljenje vještaka Matije Trogrlić, cjenici raznih obrta i specijaliziranih trgovačkih društava koji u mjestu prebivališta tužitelja pružaju takve usluge), a uzimajući u obzir i gotovo notornu činjenicu o prosječnoj visini cijene sata takve pomoći koja se pruža u Republici Hrvatskoj, proizlazi da cijena sata nemedicinske pomoći i njege u razdoblju od 5. svibnja 2003. do 31. prosinca 2011. nije bila manja od 17,28 kn, odnosno za prvih pet mjeseci 2012. da nije bila manja od 28,92 kn, osnovano je tužitelju, uzevši u obzir njegovu suodgovornost nastanku štete u omjeru od 20%, dosuđen iznos od 277.101,80 kn na ime dospjele nemedicinske tuđe pomoći i njege. Jednako tako, pravilno je, po istom kriteriju, prihvaćen i rentni zahtjev tužitelja za medicinsku i nemedicinsku pomoć (u iznosu od 3.701,61 kn mjesečno).

S druge strane, za odbijanje preostalog dijela ovih zahtjeva za sada nedostaje dostatno obrazloženje, a kako zbog pogrešnog pravnog pristupa činjenično stanje u tom dijelu nije potpuno utvrđeno, valjalo je, na temelju odredbe članka 395. stavak 2. ZPP, prihvatiti reviziju tužitelja te obje nižestupanjske presude u tom dijelu ukinuti i vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, sve kako bi se u ponovljenom postupku utvrdila prosječna neto cijena sata rada osoba koje takvu uslugu (pomoći u kući) pružaju na području na kojem tužitelj živi.

U odnosu na prigovor tužitelja u pogledu utvrđenog omjera njegove suodgovornosti za nastanak štetnog događaja, pa time i nastale štete u omjeru od 20%, ističe se kako tužitelj u reviziji isključivo ponavlja sve one prigovore koje je u odnosu na utvrđenu suodgovornost isticao u ranijem stupnju postupka, pa će se ovaj sud, zbog izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, samo pozvati na razloge koje je u pogledu tako utvrđenog stupnja suodgovornosti tužitelja iznio u svojoj odluci broj Rev-513/10-2 od 30. listopada 2013., odnosno u prethodnom dijelu obrazloženja ove odluke.

3-4

Slijedom navedenoga, revizija tužitelja u dijelu kojim osporava umanjnje svih dosuđenih vidova štete u omjeru od 20%, nije osnovana te je u tom dijelu njegova revizija, na temelju članka 393. ZPP, odbijena.

U odnosu na dosuđeni iznos dospjele medicinske tuđe pomoći i njege od ukupno 57.279,31 kn, na koji su tužitelju kamate suđene u granicama njegova zahtjeva od donošenja prvostupanjske presude do isplate, osnovano tužitelj prigovara da je visina te naknade onda trebala biti utvrđena prema cijenama na dan donošenja presude (prema nalazu i mišljenja vještaka, od kolovoza 2010. cijena je ista i iznosi 79,50 kn), a ne prema vremenu nastanka tih troškova, u kojem slučaju bi tužitelju onda zatezna kamata na te iznose tekla od dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate.

Kako je opseg medicinske tuđe pomoći i njege u razdoblju od 5. svibnja 2003. do 31. svibnja 2012. utvrđen nalazom i mišljenjem vještaka (1238 sata), dospjela medicinska tuđa pomoć i njega u navedenom razdoblju iznosila bi 98.421,00 kn (1238 x 79,50), što uz 20%-tno umanjnje za doprinos tužitelja nastanku štete iznosi 78.736,80 kn.

Valjalo je, stoga, na temelju odredbe članka 395. stavak 1. ZPP, djelomično prihvatiti reviziju tužitelja i s ove osnove (članak 195. ZOO) dosuditi mu daljnjih 26.457,49 kn s pripadajućim zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

Neosnovano tužitelj prigovora odluci o zahtjevu da mu tuženici solidarno nadoknade trošak medicinskih pomagala u iznosu od 30.000,00 kn.

Osim što nisu jasno artikulirani razlozi zbog kojih tužitelj pobija odluku o tom zahtjevu, valja naglasiti da je taj zahtjev odbijen primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 221.a ZPP, o čemu su u postupku pred sudom prvog stupnja dani jasni i dostatni razlozi, a to sve s obzirom na činjenicu da su tužitelju odobrena dvojica kolica od strane Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje (jedna 13. veljače 2003., a druga 23. svibnja 2006.), a da nije dokazao da je i zbog čega kupio kolica za koja traži naknadu. Naime, unatoč tome što ga je sud na to pozivao, tužitelj osim predračuna za ta kolica nije u spis dostavio dokaz da je ta kolica uistinu kupio, odnosno da ih je platio u zatraženom iznosu od 30.000,00 kn.

Valjalo je stoga reviziju tužitelja i u tom dijelu, na temelju članka 393. ZPP, odbiti kao neosnovanu.

Međutim, osnovano se u reviziji osporava shvaćanje nižestupanjskih sudova o pomanjkanju aktivne legitimacije tužitelja za naknadu materijalne štete s osnove adaptacije stana koji su roditelji tužitelja kupili nakon predmetnog štetnog događaja prilagodivši ga potrebama tužitelja, kao 100%-tne invalidne osobe.

Tužitelj u reviziji tvrdi da je dokazao nužnost potrebe prilagodbe životnog prostora svojim potrebama i mogućnostima, kao i visinu ulaganja, jer je u spis dostavio nalaz i mišljenje građevinskog vještaka Roka Mijanovića, a tijekom postupka predlagao je i provođenje dokaza građevinskim vještacenjem, od kojeg do zaključenja glavne rasprave nije odustao.

Imajući u vidu utvrđenja iz postupka koji je prethodio reviziji – da je kod tužitelja uslijed ozljeđivanja u predmetnom štetnom događaju nastupio 100%-tni invaliditet, sudovi su, radi ocjene osnovanosti zahtjeva tužitelja za naknadu ovog vida štete, trebali utvrditi je li stan u kojem je tužitelj prije predmetnog štetnog događaja živio bio i dalje adekvatan njegovim novonastalim potrebama. Za slučaj da tužitelj, zbog arhitektonskih barijera, nakon ovog štetnog događaja više nije mogao taj stan koristiti za zbrinjavanje osnovnih životnih i higijenskih potreba (ulazak i izlazak iz stana, kretanje po stanu pomoću invalidskih kolica i sl.), bilo je potrebno utvrditi, jer su u tom pravcu i predlagani dokazi, je li bilo moguće postojeci stan prilagoditi novim potrebama i mogućnostima tužitelja ili je nužno bilo preseljenje tužitelja i njegove obitelji u novi stan, a ako jest, je li i taj novi stan bilo potrebno i u kojem opsegu prilagoditi invaliditetu tužitelja.

Neosnovano je shvaćanje nižestupanjskih sudova da tužitelj ne bi bio aktivno legitimiran potraživati ovaj vid štete, samo zato što je to trošak koji je nastao njegovim roditeljima. Naime, radi se o drugim potrebnim troškovima u vezi s liječenjem iz članka 195. stavak 1. ZOO, pa bi tužitelj, kao oštećenik, imao pravo na naknadu nužnih troškova koje su njegovi roditelji snosili u svrhu prilagodbe njihove nekretnine potrebama i mogućnostima tužitelja, kao invalidne osobe (tako shvaćanje ovaj je sud već zauzeo, primjerice u odluci Rev-465/12-2 od 22. prosinca 2015.).

Tužitelju pritom ne bi pripadao i trošak preseljenja, odnosno kupnje novog stana, jer će se imovina tužitelja, odnosno njegovih roditelja po otplati kredita za kupnju novog stana povećati upravo za vrijednost novog stana, međutim, za slučaj da stan u kojem je tužitelj s roditeljima živio prije predmetnog štetnog događaja nije bio adekvatan za nastavak života, tužitelj bi bio aktivno legitimiran, na temelju članka 195. stavak 1. ZOO, potraživati od štetnika trošak prilagodbe novog stana njegovim potrebama prouzrokovanim ozljeđivanjem u spornom štetnom događaju.

Kako je zbog pogrešnog pravnog shvaćanja o pomanjkanju aktivne legitimacije tužitelja za naknadu ovog vida štete, za pravilnu primjenu materijalnog prava činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, valjalo je, na temelju odredbe članka 395. stavak 2. ZPP, u ovom dijelu prihvatiti reviziju tužitelja te obje nižestupanjske presude u tom dijelu ukinuti i vratiti sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

U odnosu na reviziju prvotuzenika:

Neosnovano ovaj revident ističe da bi u postupku koji je prethodio reviziji bila počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP, budući da pobijana presuda u dijelu kojim je odlučeno zahtjevu tužitelja za naknadu troškova operativnog zahvata u Koreji nije proturječna, odnosno nema takvih nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati.

Naime, prvotuzenik ističe da nije bilo moguće s jedne strane prihvatiti činjenicu da je operacija u Koreji, kojoj se tužitelj samoinicijativno podvrgnuo, dovela do poboljšanja njegovog stanja, a s druge strane tu činjenicu ne uzeti u obzir prilikom utvrđenja visine materijalne štete s osnove dospjele medicinske i nemedicinske tuđe pomoći i njege, kao i visine rentnog zahtjeva.

1013-4

Ovaj sud u prihvaćanju zahtjeva za naknadu potonjih vidova štete s obzirom na utvrđeni opseg potrebe za tuđom pomoći i njegom kako je on utvrđen na temelju nalaza i mišljenja vještaka dr. Antona Marovića i dr. Željka Bušića, neovisno o činjenici što rnu je liječenje u Koreji u određenoj mjeri poboljšalo opće zdravstveno stanje, ne nalazi nikakvih proturječnosti niti nejasnoća.

Naime, prema nalazu i mišljenju Odbora za sudbena mišljenja medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, tužitelj je u Koreji bio podvrgnut vrsti liječenja koju u tom trenutku nije mogao obaviti u Republici Hrvatskoj i koja je za tužitelja, prema mišljenju tog odbora, uvažavajući njegov izrazito teški invaliditet, bila opravdan pokušaj oporavka izgubljenih tjelesnih funkcija.

Opravdanost ovog zahvata proizlazi i iz činjenice što se tužitelju nakon toga poboljšala kvaliteta života (bolje držanje u kolicima, bolji osjet trupa, poboljšanje u smislu osjeta za mokrenje i defekaciju). Međutim, ostaje zaključak tog istog odbora (koji je uostalom prihvatio i sam prvotuženik kada je u očitovanju na fakultetsko mišljenje upirao upravo na činjenicu da se tužitelju zdravstveno stanje tim zahvatom u smislu invalidnosti nije promijenilo), da je invalidnost tužitelja ostala nepromijenjena, pa su se i sudski vještaci dr. Anton Marović i dr. Željko Bušić prilikom izrade svog nalaza i mišljenja, kod utvrđenja opsega potrebe za tuđom medicinskom i nemedicinskom pomoći i njegom, rukovodili svim relevantnim činjenicama, uključujući i činjenicu da je tužitelj jedan dio liječenja obavio i u Koreji, gdje je bio podvrgnut revolucionarnom operativnom zahvatu liječenja oštećenja prekida ledne moždine.

U odnosu na prigovor utvrđenog omjera suodgovornosti tužitelja nastanku štete od samo 20% te na prigovor o nepostojanju solidarne odgovornosti tuženika za naknadu štete, zbog nepotrebnog ponavljanja, prvotuženik se upućuje na sve one razloge uz koje je te prigovore ovaj sud otklonio u svojoj odluci Rev-513/10-2 od 30. listopada 2013.

Kako dakle ne postoje razlozi zbog koji je revizija izjavljena, valjalo je na temelju članka 393. ZPP, reviziju prvotuženika odbiti, kao neosnovanu.

U odnosu na reviziju drugotuženika:

Pitanja pasivne legitimacije ovog tuženika kao i njegove odgovornosti, u odnosu na koja revident ne iznosi nikakve daljnje niti nove/drugačije prigovore u odnosu na one koje je isticao u ranijem postupku, već su riješena u odluci ovog suda broj Rev-513/10-2 od 30. listopada 2013., pa se revident u odnosu na ova sporna pitanja upućuje na razloge koji su po pitanju pasivne legitimacije i odgovornosti drugotuženika izneseni u citiranoj revizijskoj odluci.

Neosnovano revident, kroz revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava, smatra da nije postojala osnova po kojoj je tužitelju trebalo priznati trošak operativnog zahvata u Koreji, s obzirom na to da je upravo na temelju nalaza i mišljenja Odbora za sudbena mišljenja medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu taj trošak liječenja, koji je rezultirao određenim poboljšanjem kvalitete života tužitelja, ocijenjen opravdanim.

Ostali prigovori drugotuženika, kojima osporava visinu dosuđenih iznosa naknade štete, predstavljaju prigovore činjenične naravi, koji ne mogu biti predmet preispitivanja u ovom stupnju postupka (članak 385. stavak 1. ZPP).

Valjalo je stoga, na temelju odredbe članka 393. ZPP, reviziju drugotuženika odbiti, kao neosnovanu.

U odnosu na reviziju trećetuženika:

Ovaj je sud u svojoj odluci poslovni broj Rev-513/10-2 od 30. listopada 2013. već izrazio svoje shvaćanje i iznio razloge zbog kojih ne može prihvatiti pravni zaključak nižestupanijskih sudova o odgovornosti trećetuženika za štetu koju je tužitelj pretrpio u predmetnom štetnom događaju, neovisno o tome što je trećetuženik u to vrijeme bio ovlaštenik koncesije. Radi nepotrebnog ponavljanja stranke se upućuju upravo na obrazloženje citirane odluke i u njoj izložene razloge zbog kojih ovaj sud smatra da na strani trećetuženika nisu ostvarene propisane pravne pretpostavke odgovornosti za štetu koju je tužitelj pretrpio.

Valjalo je, stoga, na temelju članka 395. stavak 1. ZPP, reviziju trećetuženika prihvatiti i pobijanu presudu u odnosu na njega preinačiti odbijanjem tužbenog zahtjeva (stavak IV. izreke).

Budući da je zbog ove odluke (kojom su djelomično ukinute obje nižestupanijske presude) neizvjestan konačni uspjeh stranaka u sporu, obje nižestupanijske odluke ukinute su u dijelu kojim je odlučeno o zahtjevima tužitelja te prvo i drugo tuženika za nadoknadom parničnih troškova.

Zagreb, 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća:
Renata Šantek, v. r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA

Ovlašteni službenik:

Voditelj Pisarnice za primam i otpremu

